

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht.....	2
Omgevingsrecht.....	6
8.40- en 8.42-AMvB's	6
Ambtenarenrecht	6
Sociale zekerheid overig.....	7
TOZO, NOW, TOFA.....	7
Vreemdelingenrecht.....	8
Asiel	8
Vreemdelingenbewaring	10
Procesrecht.....	10

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 530

MK ABRS, 28-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2378](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Awb bijlage 2 2

Belemmeringenwet Privaatrecht (hierna: BP) 1, 2 lid 1 aanhef en onder sub 1 en 2, lid 4 en 5, 3 lid 1 en 2, 4 lid 1, 14

BEVOEGDHEID. Gedoogbeschikking. Zowel het Gerechtshof als de ABRS zijn bevoegd om kennis te nemen van geschillen over een gedoogbeschikking als bedoeld in artikel 2, vijfde lid, van de BP. De bestuursrechter is, ook in het geval sprake is van een gedoogbeschikking voor de uitvoering van op grond van de Wro gecoördineerde besluiten als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb, niet bevoegd om kennis te nemen van geschillen over gedoogbeschikkingen die zien op de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden. Er wordt aanleiding gezien de ABRS in dit geval ook bevoegd te achten om te oordelen over de beroepsgronden van [appellanten] die gaan over de vraag of hun "belangen ten aanzien van de zaak redelijkerwijs onteigening niet vorderen" en "dat in het gebruik van die zaak niet meer belemmering wordt gebracht dan redelijkerwijze voor de aanleg, de instandhouding, de verandering of de overbrenging van het werk nodig is". Ook wordt voorzien in een overgangperiode voor procedures over door de minister op grond van de BP genomen gedoogbeschikkingen ter uitvoering van bepaalde, op grond van de Wro gecoördineerde besluiten als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb, waarbij in de rechtsmiddelenclausule van de gedoogbeschikking ten onrechte alleen is gewezen op de mogelijkheid van rechtstreeks beroep bij de ABRS.

Besluit waarbij de minister op een verzoek daartoe van TenneT TSO B.V. (hierna: TenneT) aan de in het besluit genoemde rechthebbenden de plicht heeft opgelegd tot het gedogen van de aanleg en instandhouding van de hoogspanningsverbinding Zuid-West 380kV-West-Borssele-Rilland (ZWW) met bijkomende werken [...] (hierna: de gedoogbeschikking). [...]

5. [...] Bevoegdheidsverdeling Gerechtshof en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

6. Voordat de Afdeling op de beroepsgronden van [appellant sub 1], [appellant sub 2] en [appellant sub 3] zal ingaan, ziet de Afdeling aanleiding om ambtshalve de bevoegdheidsverdeling tussen het Gerechtshof en de bestuursrechter, in het bijzonder de Afdeling bestuursrechtspraak, te bespreken. Zie ook de uitspraken [ECLI:NL:RVS:2023:2381](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2380](#), die tegelijk met deze uitspraak openbaar zijn gemaakt.

7. De Afdeling stelt vast dat zowel het Gerechtshof als de Afdeling bestuursrechtspraak bevoegd zijn om kennis te nemen van geschillen over een gedoogbeschikking als bedoeld in artikel 2, vijfde lid, van de BP. De Afdeling licht dat als volgt toe.

8. Op grond van artikel 4, eerste lid, van de BP kan door rechthebbenden bij het Gerechtshof om vernietiging van een gedoogbeschikking worden verzocht op de grond dat de minister ten onrechte heeft geoordeeld dat 1) "de belangen van de rechthebbenden ten aanzien van die zaak redelijkerwijs onteigening niet vorderen" of 2) "in het gebruik van die zaak niet meer belemmering wordt gebracht dan redelijkerwijze voor de aanleg, de instandhouding, de verandering of de overbrenging van het werk nodig is". De bevoegdheid van het Gerechtshof om kennis te nemen van geschillen over

gedoogbeschikkingen is dus beperkt tot deze twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden.

Los daarvan is de Afdeling bestuursrechtspraak bevoegd om in eerste en enige aanleg kennis te nemen van geschillen over gedoogbeschikkingen voor de uitvoering van bepaalde, op grond van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) gecoördineerde besluiten als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), maar ook als hogerberoepsrechter in het geval dat van gecoördineerde besluitvorming als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb geen sprake is. In dat laatste geval kunnen belanghebbenden bezwaar maken tegen een gedoogbeschikking bij de minister, tegen het besluit op bezwaar in beroep gaan bij de rechtbank en tegen die uitspraak in hoger beroep gaan bij de Afdeling bestuursrechtspraak.

Beide procedures kunnen leiden tot vernietiging van de gedoogbeschikking. Echter, gelet op wat is bepaald in artikel 4, eerste lid, van de BP over de bevoegdheid van het Gerechtshof, is de bestuursrechter niet bevoegd om kennis te nemen van geschillen over gedoogbeschikkingen die gaan over de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden.

9. Dit laatste was tot 1 januari 2013, namelijk het moment van inwerkingtreding van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht, anders. Op grond van artikel 3.36a, derde lid, van de Wro (oud) gold dat tegen een gedoogbeschikking voor de uitvoering van bepaalde, op grond van de Wro gecoördineerde besluiten "in plaats van artikel 4 van de Belemmeringenwet Privaatrecht" beroep openstond bij de Afdeling bestuursrechtspraak. In zoverre was de Afdeling daarmee bevoegd (ook) te oordelen over de toetsingsgronden die artikel 4, eerste lid, van de BP voorbehield aan het Gerechtshof.

Met de Wet aanpassing bestuursprocesrecht in 2013 is de procesrechtelijke bepaling uit artikel 3.36a, derde lid, van de Wro (oud) verplaatst naar artikel 2 van bijlage 2 van de Awb. In dat artikel en in artikel 3.36a van de Wro, zoals dat nu luidt, is niet meer opgenomen dat tegen een gedoogbeschikking voor de uitvoering van bepaalde, op grond van de Wro gecoördineerde besluiten "in plaats van artikel 4 van de Belemmeringenwet Privaatrecht" beroep openstaat bij de Afdeling bestuursrechtspraak.

Uit rechtspraak van de Afdeling van na 1 januari 2013 blijkt echter dat de Afdeling toch verschillende keren heeft getoetst aan de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden, die via artikel 4, eerste lid, van de BP aan toetsing door het Gerechtshof zijn voorbehouden (zie onder meer de uitspraken van 12 augustus 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2592](#), r.o. 11-11.3, en van 14 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1581](#), r.o. 18 e.v.).

10. De conclusie van het bovenstaande is dat de bestuursrechter, ook in het geval sprake is van een gedoogbeschikking voor de uitvoering van op grond van de Wro gecoördineerde besluiten als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb en anders dan lijkt te volgen uit uitspraken van na 1 januari 2013, niet bevoegd is om kennis te nemen van geschillen over gedoogbeschikkingen die zien op de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden.

Tijdelijke overgangperiode bevoegdheidsverdeling

11. Het voorgaande zou betekenen dat de beroepsgronden van [appellant sub 1], [appellant sub 2] en [appellant sub 3] die gaan over de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden, buiten bespreking moeten worden gelaten. [appellant sub 1], [appellant sub 2] en [appellant sub 3] hadden voor zover het gaat om die twee toetsingsgronden eigenlijk bij het Gerechtshof om vernietiging van de gedoogbeschikking moeten verzoeken, omdat volgens hen de minister ten onrechte heeft geoordeeld over de twee toetsingsgronden "dat de belangen van de rechthebbenden ten aanzien van die zaak redelijkerwijs onteigening niet vorderen" en "dat in het

gebruik van die zaak niet meer belemmering wordt gebracht dan redelijkerwijze voor de aanleg, de instandhouding, de verandering of de overbrenging van het werk nodig is".

12. De Afdeling is van oordeel dat het toepassen van deze bevoegdheidsverdeling tussen de Afdeling en het Gerechtshof voor [appellant sub 1], [appellant sub 2] en [appellant sub 3] leidt tot een onaanvaardbare inbreuk op hun rechtsbescherming. In de rechtsmiddelenclausule in de gedoogbeschikking wordt alleen gewezen op de mogelijkheid daartegen rechtstreeks beroep in te stellen bij de Afdeling, maar er wordt geen melding gemaakt van de mogelijkheid het Gerechtshof te verzoeken de gedoogbeschikking te vernietigen op de in artikel 4 van de BP genoemde toetsingsgronden. Daarbij komt dat door de rechtspraak van de Afdeling uit het verleden niet alleen rechthebbenden op een onroerende zaak als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de BP, maar bijvoorbeeld ook de minister, (mogelijk) op het verkeerde been zijn gezet over de te volgen procedure.

13. Om geen afbreuk te doen aan de rechtsbescherming die de BP heeft beoogd te bieden, ziet de Afdeling aanleiding om zich in dit geval daarom ook bevoegd te achten om te oordelen over de beroepsgronden van [appellant sub 1], [appellant sub 2] en [appellant sub 3] die gaan over de vraag of hun "belangen ten aanzien van de zaak redelijkerwijs onteigening niet vorderen" en "dat in het gebruik van die zaak niet meer belemmering wordt gebracht dan redelijkerwijze voor de aanleg, de instandhouding, de verandering of de overbrenging van het werk nodig is".

14. De Afdeling ziet in het voorgaande aanleiding met deze uitspraak ook te voorzien in een overgangperiode voor procedures over door de minister op grond van de BP genomen gedoogbeschikkingen ter uitvoering van bepaalde, op grond van de Wro gecoördineerde besluiten als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb, waarbij in de rechtsmiddelenclausule van de gedoogbeschikking ten onrechte alleen is gewezen op de mogelijkheid van rechtstreeks beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak. De in deze overweging uiteengezette handelwijze is dus een tijdelijke.

15. De Afdeling hecht eraan op te merken dat de minister met inachtneming van deze uitspraak in nieuwe, op grond van de BP te nemen gedoogbeschikkingen voor de uitvoering van bepaalde op grond van de Wro gecoördineerde besluiten als bedoeld in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb, een juiste rechtsmiddelenclausule moet opnemen. Die rechtsmiddelenclausule moet, kort weergegeven, in ieder geval bevatten dat het Gerechtshof bevoegd is om kennis te nemen van geschillen over gedoogbeschikkingen die zien op de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden. Die rechtsmiddelenclausule moet daarnaast bevatten dat de Afdeling bestuursrechtspraak bevoegd is om kennis te nemen van geschillen over gedoogbeschikkingen die zien op andere dan de twee in artikel 4, eerste lid, van de BP genoemde toetsingsgronden. [...]

Zie ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum met nr. [ECLI:NL:RVS:2023:2381](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2380](#).

JnB 2023, 531

MK CRvB, 01-06-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1051](#)

minister van Financiën.

Awb 1:3, 8:1

Algemeen Rijksambtenarenreglement 99 lid 1

Wet normalisering rechtspositie ambtenaren

Wet privatisering ABP 4

BEVOEGDHEID. BESLUIT. AMBTENARENRECHT. INHOUDING DEEL PENSIOENPREMIE OP ONTSLAGUITKERING. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank wel bevoegd is, maar dat appelland niet in zijn bezwaar ontvangen had kunnen worden, maar zich tot de civiele rechter had moeten wenden.

Appelland is bij de rechtbank in beroep gekomen van de beslissing op bezwaar. Niet in geschil is dat die beslissing een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Ingevolge artikel 8:1 van de Awb staat tegen dit besluit beroep open bij de bestuursrechter. De rechtbank is bevoegd om als bestuursrechter in eerste aanleg over dat besluit een oordeel te geven. Appelland is het niet eens met de inhouding van de pensioenpremie. Volgens vaste rechtspraak betreft de inhouding van pensioenpremie de uitvoering van de op basis van artikel 4 van de Wet privatisering ABP gesloten Pensioenovereenkomst. Daarmee is de inhouding van pensioenpremie civielrechtelijk van aard, waardoor geen sprake is van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het bezwaar tegen de inhouding van pensioenpremie had dan ook niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, met de vermelding dat appelland zich tot de civiele rechter moet wenden.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Ambtenarenrecht" (JnB 2023, 534).

JnB 2023, 532

MK Cbb, 27-06-2023, [ECLI:NL:CBB:2023:333](#)

bestuur van de Koninklijke Nederlandse Beroepsorganisatie van Accountants (hierna: NBA).

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de mededeling van het bestuur, dat het heeft besloten een tuchtklacht tegen [naam] in te dienen bij de accountantskamer, op zichzelf geen rechten, plichten of bevoegdheden in het leven roept, en ook geen wijziging behelst van een rechtsverhouding of van de juridische status van [naam]. Deze brief is dus niet gericht op rechtsgevolg en daarom geen besluit in de zin van de Awb. Nu de mededeling in de brief niet is aan te merken als een besluit en daarmee evenmin gelijk kan worden gesteld stond daartegen geen bezwaar open. Overigens is de beslissing van een bestuursorgaan om bezwaar te maken of administratief beroep in te stellen een beslissing die volgens de wetsgeschiedenis strekt tot het indienen van een aanvraag (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 139), die buiten het besluitbegrip van de Awb valt. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 17 augustus 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2264) en 8 december 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:2753). Omdat het indienen van een tuchtklacht bij een tuchtrechter door een bestuursorgaan naar zijn aard overeenkomt met de beslissing om bezwaar te maken of administratief beroep in te stellen, valt ook het indienen van een tuchtklacht door de NBA bij de accountantskamer niet onder het besluitbegrip van de Awb.

JnB 2023, 533

ABRS, 28-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2485](#)

college van burgemeester en wethouders van Oude IJsselstreek.

Awb 3:10

Verdrag van Aarhus 4

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Omgevingsvergunning tijdelijk zonnepark. I.c. is het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning tot stand gekomen

met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure. Deze procedure begint met een aanvraag van een initiatiefnemer en de terinzagelegging van een ontwerpbesluit waarover door eenieder zienswijzen naar voren kunnen worden gebracht. Inspraak over een ontwerpbesluit is vroegtijdige inspraak op een moment dat alle opties open zijn en doeltreffende inspraak kan plaatsvinden. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 21 februari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:616. Dat op dat moment al concrete, in de aanvraag nader omschreven en toegelichte plannen voorliggen, zoals in dit geval voor het realiseren van een zonnepark, betekent niet dat geen doeltreffende inspraak meer kan plaatsvinden. Er is dan immers nog geen beslissing genomen over het ontwerpbesluit. Uit het Verdrag van Aarhus volgt niet de verplichting om inspraak te bieden op een moment dat er nog geen concrete initiatieven zijn.

Voor zover wordt aangevoerd dat geen actieve informatieverstrekking heeft plaatsgevonden en een beroep wordt gedaan op artikel 4 van het Verdrag van Aarhus, wordt overwogen dat dat artikel gaat over een verzoek om informatie. Uit dat artikel volgt niet de verplichting voor het college om in dit geval op eigen initiatief informatie te verstrekken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-06-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:4258](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 534

MK CRvB, 01-06-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1051](#)

minister van Financiën.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 8:1

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 99 lid 1

Wet normalisering rechtspositie ambtenaren

Wet privatisering ABP 4

AMBTENARENRECHT. INHOUDING DEEL PENSIOENPREMIE OP ONTSLAGUITKERING.

BEVOEGDHEID BESTUURSRECHTER. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank wel bevoegd is, maar dat appellant niet in zijn bezwaar ontvangen had kunnen worden, maar zich tot de civiele rechter had moeten wenden.

Appellant is bij de rechtbank in beroep gekomen van de beslissing op bezwaar. Niet in geschil is dat die beslissing een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Ingevolge artikel 8:1 van de Awb staat tegen dit besluit beroep open bij de bestuursrechter. De rechtbank is bevoegd om als bestuursrechter in eerste aanleg over dat besluit een oordeel te geven.

Appellant is het niet eens met de inhouding van de pensioenpremie. Volgens vaste rechtspraak betreft de inhouding van pensioenpremie de uitvoering van de op basis van artikel 4 van de Wet privatisering ABP gesloten Pensioenovereenkomst. Daarmee is de inhouding van pensioenpremie civielrechtelijk van aard, waardoor geen sprake is van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het bezwaar tegen de inhouding van pensioenpremie had dan ook niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, met de vermelding dat appellant zich tot de civiele rechter moet wenden.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 531).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2023, 535

MK CRvB, 27-06-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1100](#)

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Participatiewet (PW) 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 1) 1, 6, 7

Verordening 883/2004 (Vo 883/2004) 3, 7

Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) 49

TOZO. DE ONDERNEMER, DIE IN NEDERLAND WERKT ALS ZELFSTANDIG ONDERNEMER EN IN DUITSLAND WOONT, HEEFT GEEN RECHT HEEFT OP EEN UITKERING VOOR LEVENSONDERHOUD OP GROND VAN DE TOZO 1. Evenals de rechtbank is de Raad van oordeel dat de Tozo 1-uitkering naar zijn aard moet worden aangemerkt als een sociale bijstandsuitkering die niet onder de werkingssfeer van Vo 883/2004 valt en op grond van die verordening dus niet naar andere lidstaten van de EU geëxporteerd hoeft te worden. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 27 juni 2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1101](#), heeft de Raad geoordeeld dat het woonplaatsvereiste in de Tozo 1 niet in strijd is met artikel 49 van het VWEU.

De afwijzing van de aanvraag om een Tozo 1-uitkering blijft in stand.

De CRvB heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Gemeente Maastricht kende terecht geen Tozo-uitkering toe aan ondernemers.](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 536

MK ABRS, 27-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2466](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1(D)

ASIEL. Bij de toetsing aan artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag moet worden nagegaan of de vreemdeling het werkgebied van de UNRWA gedwongen heeft verlaten wegens omstandigheden buiten zijn wil. De omstandigheid dat een vreemdeling mogelijk geen toegang kan krijgen tot de sector van het werkgebied van de UNRWA waaruit hij eerder is vertrokken, maakt gelet op het voorgaande niet dat hij aanspraak kan maken op een vluchtelingenstatus als er geen sprake was van gedwongen vertrek.

4.6. Uit de arresten van het Hof volgt dat vrijwillig vertrek uit het werkgebied van de UNRWA niet volstaat om de in artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag vastgelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Van een vreemdeling die aanspraak kan maken op bescherming en bijstand van de UNRWA, mag worden verwacht dat hij daar ook gebruik van maakt. Als een vreemdeling die bijstand en bescherming heeft, maar zich daar vervolgens aan onttrekt door vrijwillig te vertrekken uit het werkgebied van de UNRWA, dan heeft de vreemdeling daarmee vrijwillig afstand gedaan van de mogelijkheid om van de UNRWA bescherming en bijstand te ontvangen. Er bestaat dan geen situatie waarin de bijstand van UNRWA is opgehouden om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van de wil van de vreemdeling. Met artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag is bedoeld om personen die in de gelegenheid waren om bescherming en bijstand van de UNRWA in te roepen, uit te sluiten van de voordelen van het Vluchtelingenverdrag. Als een vreemdeling vrijwillig afstand heeft gedaan van die beschermingsmogelijkheid, heeft dat niet tot gevolg dat diegene aanspraak maakt op een vluchtelingenstatus, ook niet als de vreemdeling mogelijk geen toegang meer kan krijgen tot het werkgebied van UNRWA. De staatssecretaris klaagt gelet hierop terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat bij de toetsing aan artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag moet worden nagegaan of de vreemdeling het werkgebied van de UNRWA gedwongen heeft verlaten wegens omstandigheden buiten zijn wil. De omstandigheid dat een vreemdeling mogelijk geen toegang kan krijgen tot de sector van het werkgebied van de UNRWA waaruit hij eerder is vertrokken, maakt gelet op het voorgaande niet dat hij aanspraak kan maken op een vluchtelingenstatus als er geen sprake was van gedwongen vertrek.

4.7. De grief slaagt.

5. De Afdeling merkt voor de volledigheid op dat als de uitkomst van de toets aan artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag is dat een vreemdeling is uitgesloten van de vluchtelingenstatus, dit niet betekent dat de vreemdeling niet meer in aanmerking kan komen voor internationale bescherming. Artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, eerste lid, aanhef en onder a, van de Kwalificatierichtlijn gaan over de vluchtelingenstatus. De staatssecretaris moet dan dus nog beoordelen of de vreemdeling in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

JnB 2023, 537

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 22-06-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:9243](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 a

ASIEL. Verweerder wijkt af van het beleid zoals opgenomen in de Vc 2000, waaruit blijkt dat de aanvraag buiten behandeling wordt gesteld als onvoldoende informatie is verstrekt (in het geval de vreemdeling niet verschijnt bij het nader gehoor). De rechtbank is echter van oordeel dat verweerder voldoende heeft gemotiveerd waarom aanleiding bestaat om in voorkomende gevallen van het beleid af te wijken en de aanvraag kennelijk ongegrond te verklaren.

4.2.1 In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder aangegeven welk beleid thans gehanteerd wordt in het geval van het verwijtbaar niet verschijnen van asielzoekers bij een afspraak voor een nader gehoor naar aanleiding van een asielaanvraag. Volgens verweerder is de in dit geval gevolgde procedure niet in strijd met het Unierecht en de Nederlandse wet- en regelgeving. Verweerder heeft er onder meer op gewezen dat het meermalen zonder opgaaf van redenen niet verschijnen op de dag waarop het nader gehoor zou plaatsvinden een aanzienlijk verlies van tijd en capaciteit oplevert. Er is een gehoorruimte gereserveerd en de hoornedewerker van de IND en de tolk wachten tevergeefs op de niet verschijnende asielzoeker. Uit de uitvoeringspraktijk komt het beeld naar voren dat vreemdelingen die niet verschijnen veelal uiteindelijk geen reële asielmotieven blijken te hebben. Een algemeen vermoeden bestaat dat deze vreemdelingen trachten de behandeling van de asielaanvraag zoveel mogelijk uit te stellen om aldus langer opvang en voorzieningen te kunnen verkrijgen. Verder is in de uitvoeringspraktijk gebleken dat het buiten behandeling stellen van dergelijke aanvragen weinig oplevert. Als de vreemdeling een opvolgende aanvraag indient, zal deze gelet op artikel 30c, tweede lid, van de Vw 2000 dienen te worden behandeld als een eerste aanvraag, waarbij de vreemdeling wederom door niet te verschijnen een efficiënte behandeling van het asielverzoek kan frustreren. Om die reden heeft de IND eind 2022 besloten om proefondervindelijk over te gaan tot een andere werkwijze. Aanvragen worden in voorkomende gevallen als kennelijk ongegrond afgewezen.

4.2.2 In het verweerschrift benadrukt verweerder verder dat in het geval van eiser geen sprake is van een verschoonbare reden om niet te verschijnen bij het nader gehoor. Bovendien zijn er aanwijzingen die er op duiden dat geen sprake is van het indienen van een asielaanvraag omdat eiser daadwerkelijk internationale bescherming zou behoeven. Daarbij wijst verweerder op de omstandigheid dat eiser voorafgaand aan de indiening van de aanvraag al lange tijd in diverse landen in de Unie heeft verbleven, alsook op het feit dat eiser overlast gevend gedrag heeft vertoond. Dit rijmt niet met de gestelde behoefte aan internationale bescherming.

4.3 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) onder C2, onderdeel 8 is opgenomen dat de IND een aanvraag buiten behandeling kan stellen indien de vreemdeling is niet verschenen bij een gehoor en hij niet binnen een termijn van twee weken heeft aangetoond dat dit niet aan hem is toe te rekenen. (...) Indien één van bovengenoemde situaties leidt tot de conclusie dat de vreemdeling onvoldoende informatie heeft verstrekt (...), wordt de aanvraag in ieder geval buiten behandeling gesteld.

4.4 De rechtbank stelt vast dat verweerder met de onder 4.2.1 genoemde werkwijze afwijkt van het beleid zoals opgenomen in de Vc 2000, waaruit blijkt dat de aanvraag buiten behandeling *wordt* gesteld als onvoldoende informatie is verstrekt. De rechtbank is echter van oordeel dat verweerder voldoende heeft gemotiveerd waarom aanleiding bestaat om in voorkomende gevallen van het beleid af te wijken en de aanvraag kennelijk ongegrond te verklaren. Daartoe overweegt de rechtbank dat verweerder in het verweerschrift uitgebreid is ingegaan op de achtergronden van deze beleidskeuze waarover, zo begrijpt de rechtbank, ook de Tweede kamer is geïnformeerd. Verder overweegt de rechtbank dat artikel 30b, eerste lid, onder a, van de Vw 2000

verweerder ook de bevoegdheid geeft om een aanvraag af te wijzen als kennelijk ongegrond indien alleen aangelegenheden aan de orde zijn gesteld die niet ter zake doen met betrekking tot de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat, gelet op de motivering van verweerder, geen grond voor het oordeel dat de nieuwe werkwijze de grenzen van een redelijke beleidsbepaling overschrijdt. De rechtbank betreft bij haar oordeel dat eisers gemachtigde ter zitting heeft aangegeven de nieuwe werkwijze van verweerder te begrijpen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 538

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 23-06-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:8993](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

Vb 2000 5.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris heeft niet voldaan aan de verplichting uit artikel 5.3, eerste lid, van het Vb 2000 om de vreemdeling bij de uitreiking van de maatregel van bewaring, in een taal die hij verstaat, op de hoogte te stellen van de redenen van de maatregel en de mogelijkheid om de maatregel met gefinancierde bijstand aan te vechten. Anders dan is geoordeeld in de uitspraak van 1 mei 2023 van zittingsplaats Roermond [[ECLI:NL:RBDHA:2023:6242](#)] is er bij een schending van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb 2000 wel ruimte voor een belangenafweging. [...]

De mededeling van het OM dat aan het verzochte aanwezigheidsrecht voor een strafzitting tegemoet moet worden gekomen en dat de uitzetting uitgesteld moet worden, kan niet worden aangemerkt als een bezwaar van het OM tegen de uitzetting in de zin van paragraaf A3/6.3 van de Vc 2000. Eerder heeft het OM expliciet meegedeeld dat geen bezwaar bestaat. Verder acht de rechtbank van belang dat paragraaf A3/6.3 van de Vc 2000 niet de rechten en belangen van de vreemdeling, maar die van het OM, beoogt te beschermen. [...]

In zijn algemeenheid hoeft bij aanvang van de inbewaringstelling nog geen zekerheid te bestaan over het bezwaar van het OM tegen uitzetting. Dat is alleen anders indien er vóór de inbewaringstelling al voldoende redenen zijn om aan te nemen dat een akkoord van het OM uiterst onwaarschijnlijk is, waardoor zicht op uitzetting daardoor al op voorhand zou ontbreken. De staatssecretaris moet binnen een redelijke termijn na de inbewaringstelling navraag doen bij het OM of bezwaar bestaat tegen de uitzetting. Daarmee kan de staatssecretaris, anders dan uit de rechtspraak van Afdeling lijkt te volgen, niet wachten tot het moment dat hij bekend is met een uitzettingsdatum.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2023, 539

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 23-06-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:9344](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 3

PROCESRECHT. VERZET. Beroep niet tijdig beslissen. Onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 17 maart 2023

[\[ECLI:NL:RBDHA:2023:3590\]](#) heeft de [rechtbank] aan verweerder een beslistermijn van twintig weken kunnen opleggen. Anders dan zittingsplaats Arnhem kiest deze zittingsplaats weliswaar er niet voor om in dergelijke gevallen in beginsel een nadere beslistermijn van acht weken op te leggen, die echter wordt verlengd tot twintig weken als verweerder alsnog nader onderzoek aanbiedt. Deze benadering gaat er namelijk van uit dat er mogelijk geen nader onderzoek nodig is, terwijl er in dit stadium geen aanknopingspunten zijn om dat aan te nemen. Daarnaast biedt deze benadering niet meteen duidelijkheid aan partijen over de termijn waarop er alsnog een besluit moet worden genomen. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank terecht tot het kennelijke oordeel is gekomen dat aan verweerder een beslistermijn van twintig weken kan worden opgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)